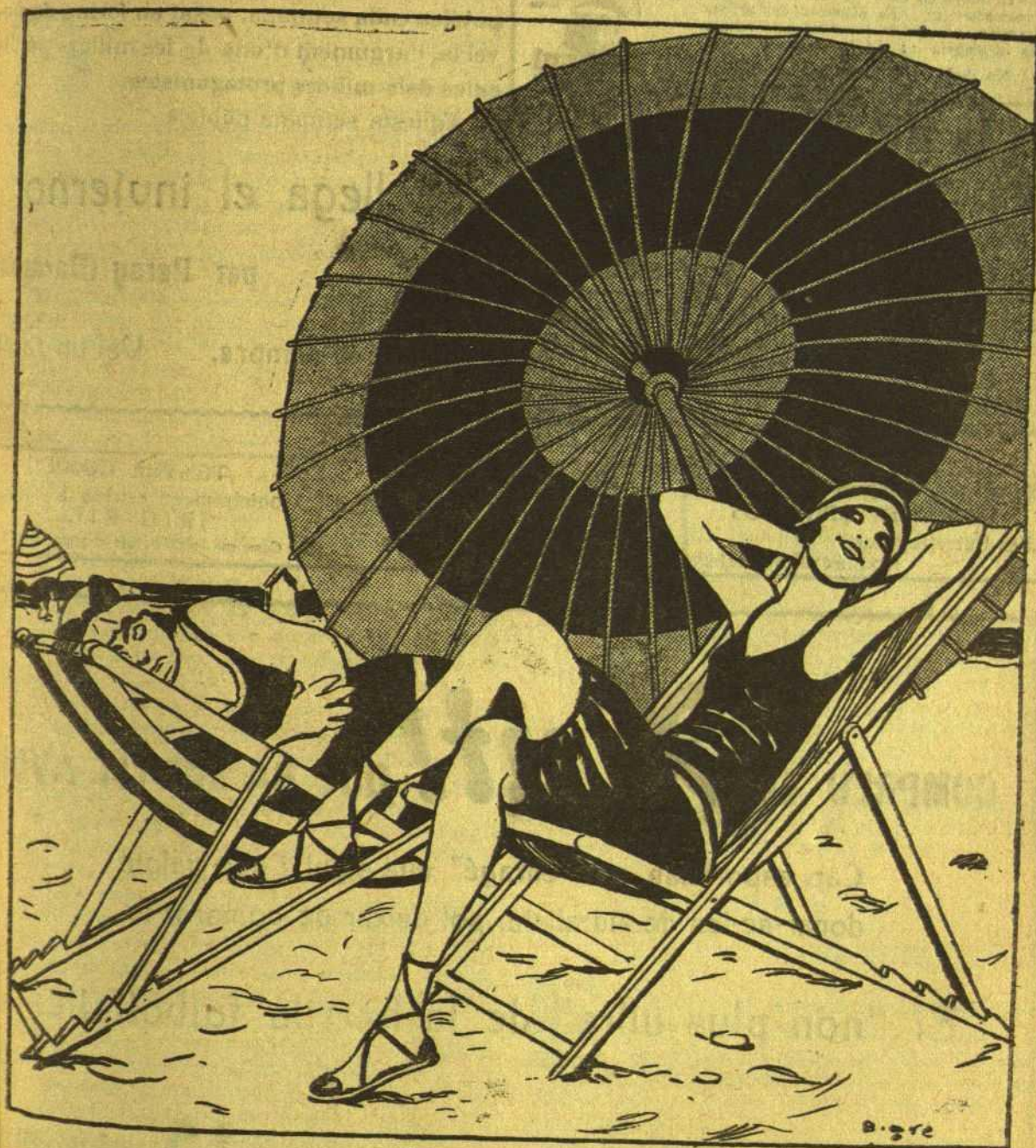


PARADIS



—Aquesta calor sembla que m'ompli les venes de foc!
 —Si que estàs fresca, doncs!

BICICLETES IVE

A-PLAÇOS-Y-CONTAT-MUNTANER-40-

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Barcelonés) Barcelona.

¿No ha pensado usted en las delicias que proporciona una

BUENA MAQUINA PARLANTE?

Es el teatro en casa :: Es el baile improvisado :: Es disponer del artista favorito :: Es la juventud que renace Es la alegría :: Es la dicha del hogar

No dude: Cómprela hoy mismo.

:—: Se alegrará :—:

APARATOS PARLANTE

desde 60 Ptas

LA CONDA

Condado de Puella 10

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 ptes.

Demandes a

«Publicaciones Mundial»,

Apartat 925

Barbará 15

Las mejores de España son las sidras achampañadas

OSASUNA, ELCANO, EL PELOTARI Y SAN ESTEBAN

Representante en Barcelona: JOAQUIN DE LAMOR

Plaza de la Universidad, 5

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbará 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Continuament reformat a la moderna.

Novela Popular Cinematográfica

publica cada setmana, posat en forma de novel·la, l'argument d'una de les millors pel·lícules dels millors protagonistes.

Aquesta setmana publica

Si llega el invierno

per Percy Marmont

Compreu-la sempre. Val un ralet.

Barrilaires: Compreu el llibre
VODEVILLS PAPITESCOS
d'en Buendia i Gasol.

No més val dos ralets

TEATRE NOVETATS
Companyia ALBA - BONAFÉ
Cada dia variat programa

TEATRE COMIC
Aconteixement: estrena a Espanya
RIC - RIC
Cameleon spectacle per el gran Narcís

COMPREU EL *Xut!* QUE HA SORTIT AVUI

Cap esportman, per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

Ei "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Aparat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 5'—

Estranger 4'50

Pagament a la botreta

De les treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals.



LES HORES TONTES

AMB aquesta calor que tant contribueix a la cria i foment de tota mena de bestioletes domèstiques, com són: xinxes, cabres, mosquits i sardines — la sardina és del més domèstic que coneixem, — no cal dir que també exerceixen una forta i positiva hegemonia les empipadores puces.

Es ben veritat que de puces n'hi ha sempre, estiu i hivern, primavera i tardor; i n'hi ha per tot arreu, per més que abundin més en uns llocs que en altres.

Paratges hi ha, on sembla mentida que se n'hi puguin trobar, car no en tenen anomenada; però si bé es recerquen recones i reconets, no en dubteu que n'arribareu a descobrir en més abundor de la imaginada, puix ja és sabut que *donde menos se piensa* salta la puça.

I mireu que se n'han fet de coses per aïllar-la! Higienistes i sociòlegs s'han confabulat mantes vegades per extirpar-la, com si això fos possible; i per últim van idear recloure-la en barris apartats, creient que ella es conformaria a viure lluny del brogit. Fins s'ha arribat a l'extrem de fer-los una mena de gàbies monumentals, veritaders falansteris on se poguessin moure amb tota llibertat, com són les tan anomenades *cases de puces*, i ni amb això han aconseguit el que es proposaven.

I és que la puça, si no és un ocell, mereixeria ésser-ho. Ignorem per quina causa el que les va inventar no els va donar qualitats filharmòniques, lo qual les hauria fet més interessants i més distretes.

Però, prescindint de la seva manca de facultats per a fer soroll, o sia, de la seva absència de condicions líriques, si fóssim una mica entomòlegs diríem que la puça, en l'escala zoològica, està col·locada molt a prop de la cigala. I fins arribaríem a sentar una conclusió que faria sortir fum del cap a molts savis naturalistes d'aquells que no tenen cap pèl de *tonto*, ni de savi, perquè són calbs.

Afirmaríem, per raons que en aquest moment ens reservem, que entre les cigales i les puces hi ha una relació tan estreta, tan de família—véiem a ésser cunyats,—que sense cigales no hi hauria puces, i molt menys cases de puces, lo qual podria ésser una solució per a lliurar-nos del diminut xupòpter. Però, qui seria el maco prou valent per a portar-la a la pràctica? Qui

se sent amb prou forces per aniquilar el popular insecte cantaire?

Creu ningú que seria possible arribar-nos a quedar sense cigales?

No, y mil veces no!, que diuen els actors de melodrama quan estan enfadats. Pensar que de la *faz terrestre* puguin desaparèixer les cigales seria somniar truites, però no unes truites qualsevols, senzilles i circumstancials, sinó unes truites solemnes, definitives i eternes com els versos d'en López-Picó.

Essent així, doncs, no tenim altre remei que resignar-nos a conviure amb les puces i amb els fills de puça, que són cada dia més nombrosos i signifiquen, per tant, que la raça ni s'acaba ni s'acabarà.

Passa amb les puces com amb els toros, que, pesi a don Tiberi Avila i a la Protectora d'Animals, que tants devots té a l'Ajuntament i a la Mancomunitat,

*es una fiesta española
que rueda de prole en prole
y que ni Cristo la abole
ni habrá nadie que la abola.*

Estem per dir que la puça no desapareixerà mentre hi hagi una dona al món.

Voleu dir-me en què s'entretindrien elles, pobres!, si no existissin aquests animalets saltadors i atrevits que els donen pretext per exhibir les cames a qualsevol lloc, per urbà que sigui?

Per nosaltres, que no desapareixi, car hauríem de renunciar al deliciós espectacle de contemplar les veïnes com s'espucen i ens hauríem quedat ignorants de molts secrets que mantes vegades ens han fet revifar l'esperit.

Diuen que el saber no ocupa lloc; però en certs casos, el saber com té el pit o la cuixa Fulana o Fulana de Tal, n'ocupa de lloc; n'ocupa perquè fa *bulto*.

HORA INTEMPESTIVA

EN Macari, al despedir-se de la senyora de la casa, una *jamona* pistonuda, es va creure obligat a dir una galania. Calia correspondre, com a complert cavaller, al convit que li havien enviat per a la festa d'aquella nit.

—Senyora...—va dir-li besant-li la mà.—Demà al matí, a les nou, vindré a veure-la...

—Com! A les nou? Si encara seré al llit!

—Per això mateix...

VUITS I NOUS

ANANCY, una espanyola, venedora de gelats, va desocupar, segons la premissa francesa, quatre fills d'una vegada: dos mascles i dues femelles.

Vet aquí un joc de gemelos que no tenen preu. Això, tanmateix, no és una senyora. És una rotativa.

..

Les revistes de modes són la nostra debilitat. Per lo pintoresques, eh?

Vet aquí el que ens ha fet peça aquesta vegada:

«La falda continúa siendo más corta y más estrecha, tan estrecha, que es preciso abrirla por un costado para que se pueda andar. En realidad, no es bonita. Tiene que ser la que la lleve de línea impecable; pues la menor imperfección se nota al instante.

«Las mil fantasías de la moda, llenas de ingenio, nos encantan por lo original y lo inesperado de sus caprichos. Así, por ejemplo, la sombrilla, cuyo mango se abre dejando cavidades para el fino moquero y la barrita de carmín. El espejo está incrustado en el mismo mango.»



—No deies que vas pendre a la Carmeta perquè era pobre? Doncs el papa a cada moment li diu que és molt rica.

Ja veus, volgut llegidor, com les senyoretes duen un perfecte tocador en les seves ombrelles.

I si no fos massa barra, portarien de bon grat dins del mànec, amagat, un tocador de guitarra!

..

Al Parlament de Mèxic, un diputat proposà un homenatge a la vídua del soldat desconegut. Vegi's un tros del seu discurs:

«Mis dotes oratorias son muy sencillas, pero mi corazón y mi intelecto social humanitario muy grandes. Vengo a proponeros a todos ustedes, que tan bien intencionados estáis por el bien procomún, que acordemos como un solo hombre, patriota y desinteresado, digno y consciente de sus deberes y obligaciones que marca la Carta fundamental de los constituyentes que retanos, que pensionemos con un modesto sufragio mensual de cien pesos cada mes a la Ilustre Viuda del Soldado Desconocido.»

Tanmateix, ens agraden més els mexicans fent revolucions.

..

Es celebrava a l'Audiència un judici oral per lesions, en el qual l'advocat defensor estigué tan poc encertat en la defensa, que per poc imposen al processat més pena de la que sollicitava el fiscal. Inquiet el reu davant la minça defensa del seu advocat, qui, demostrant no haver estudiat la causa, li atribuïa fets que no havia comès, feia senyes a l'orador per què callés; i al preguntar-li el president de la Sala si tenia res per allegar en sa defensa, va respondre amb aire resignat:

—Que tingui en compte el Tribunal la classe de defensa que m'ha tocat en sort!
I l'absolgueren.

..

Llegim a La Prensa, de Sant Antoni (Texas), el següent desperdici:

«Cuando corren estremecimientos por nuestro cuerpo, cuando contemplamos los azules delicados, los oros, las púrpuras y las tintas rosáceas, que simbolizan la belleza dentro de nosotros, radiamos alegría de vivir, pero si en cambio nos estremecemos sólo cuando vemos los negros, los cenizos y los grises, entonces radiamos monocromos tenebrosos.»

Si això no els engresca, llegeixin en «Gazeta».

AMB LA CULPA VA EL CASTIG

ERA pel matí d'un diumenge i en l'interior de l'església del poble de Llavaneres, on tingué lloc el següent succeït.

El celebrant del solemniàl ofici de les deu era mossèn Clariana, però com que l'església comptava aquell dia sols amb un escolà, car un altre que n'hi havia estava malalt, resolgué mossèn Clariana demanar a un home del mateix poble, anomenat Serafi, que l'ajudés en la celebració.

Acceptà l'home, qui, abans de consumir el sacrifici de missa major, romania assegut en un banc entre altres concurrents a oir la missa primera. I quan l'únic escolà, amb la safata a les mans, passava per l'almoïna de les ànimes del purgatori, en Serafi, per fer l'home, hi tirà una pesseta; però l'escolà, que era més viu que una centella, estranyat per aital altruisme, agafà la moneda, la féu dringar i l'observà, notant que era ben falsa. Feta la recollida, entrà a la sagristia i així digué a mossèn Clariana:

—Sap, en Serafi? Ha fet almoïna per les ànimes, amb una pesseta. Però, sap?, en Serafi, aquella almoïna l'ha feta amb una pesseta falsa!

—Ah, ja!—exclamà el capellà.—Ja l'apanyaré, jo! Anirà el càstig per la seva culpa.

I vet aquí que esdevingué l'acte de fer la comunió; i mossèn Clariana, que amb temps havia retallat en forma rodona un trosset de pergami, el posà a la llengua d'en Serafi, amb les paraules de ritual. En Serafi, però, per més que xuclés, no podia fer passar gorja avall l'esmentada rodona i tot amoïnada preguntà a una beata:

—Escolteu, mestressa. Què donen ací per a combregar?

—Ai, ai!—exclamà la beata.—Què voleu que donguin? Com sempre: el Fill de Déu!

—Sí? Doncs, per mi, que... és el... besavi de Déu, car això que m'han donat prou és més dur que un sabatot!

I la beata, fent el senyal de la creu, mormolà:

—Jesús, Maria, Josep, i quin heretge!

LA REPOBLACIÓ

LA qüestió de la repoblació preocupa molt els francesos.

Fins donen premis als millors fabricants.

Dies enrera varen premiar un matrimoni que tenia set fills, fets en tres vegades: una vegada tres, una altra dos i una altra dos també.

L'alcalde del poble felicità a la mare.

—Dones així sou l'esperança de la pàtria!

A lo qual, modestament, respongué ella:

—No és a mi a qui cal felicitar. És al meu marit. Pensin que és ell tot sol a fer la feina!

BOGERIES

COM a sentimental, ho era força en Rafel. Estava enamorat d'una moreneta exuberant que ni sabia com se deia.

La coneixia del cine. Mai s'havia atrevit a parlar-li. Però aquell cabell negre que semblava embetumat, i aquelles curves, i aquells ulls pintats i aquells llavis de mangra, el tenien torrat.

Un dia agafà valor i s'hi acostà.

—Senvoreta!—li digué.

—Què vol, jove?

—Que vostè m'agrada molt.

—Ah! Sí?

—Sí. I per a demostrar-li-ho, sóc capaç de fer mil bogeries...

Ella se'l mirà provocativa.

—Li adverteixo que «amb bogeries» se'n farà cinc duros, eh?

En Rafel perdé els sentits.



—Havem fet un set i mig.

—Viciós!

ELS PLATANS

QUINA sufocació va rebre ahir la Carmeta, casada de fresc, al mercat!
La xicota volia comprar plàtans per a obsequiar al seu marit i s'aturà davant d'una dona que en venia.

—A quant?

—Dos un ral!

Començà a remenar-los per a triar els millors. N'escullí un parell i no s'acabava de decidir...

—Escolti, noia! Que es creu que també creixen, tocant-los?

La Carmeta se n'anà vermella com un pebrot.

DISTRACCIÓ

PLOVIA a bots i a barrals.
El senyor Miquel estava llegint a prop del foc.

Feia un fred que pelava.

La Marionna, sa muller, se li apropà.

—Saps la Catarineta, la veïna d'aquí sota?

—Sí. Per cert que l'he sentida gemegar. Què li passa?

—No saps que està embarassada?

—Ah, sí?

—I espera un fill d'un moment a l'altre...

—Vols dir que amb aquest temps es decidirà a sortir?



—Es veritat, senyoreta, que les perles surten de les oïdes?

—Les d'aquest collar han sortit totes de la mateixa.



—Era un xicot molt empipador! Sempre em buscava la boca!

MAI PASSA D'AQUI

EL senyor Ramonet era un vell verd que vivia d'il·lusions.

Tenia una *querida*—això és un dir; qui la tenia era un estudiant de medicina,—a la qual anava a veure un cop cada setmana. Però no pensin mal; eh? Tot es reduïa a parlar. Llengua i res més.

Un dia va pendre raspa nova. El mateix dia tenia una visita—car era una senyora que dissimulava,—quan entrà, sufocadíssima, la raspeta nova, que era una monada.

—Ai, senyoreta!

—Què li passa, Maria?

—Hi ha un senyor vell, que diu que es diu Maurici...

—I què?

—Que m'ha pessigat!...

La fulana se la mirà somrient i digué amb naturalitat:

—I bé; no t'espantis, dona! Si mai passa d'aquí!

L'AMIC DE LA SENYORA

EN Roc, després de tres dies d'absència, així que trucà al piset del carrer d'Aribau on vivia sa fulana, es va quedar sorprès al veure que sortia a obrir-lo una raspa nova.

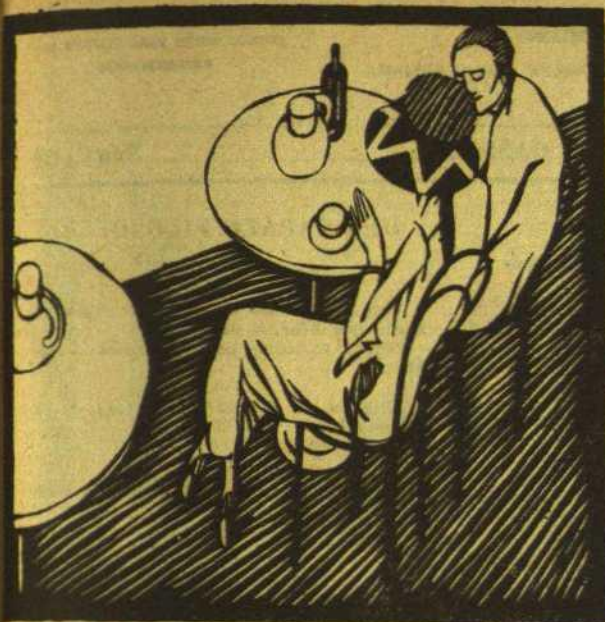
—Qui demana?

—Sóc el... el... l'amic de la senyora!

—Bé, sí, però... si no em diu el nom!

—No cal!

—Què em dirà, vòstè, a mi! Ahir solament, en van venir sis, d'amics de la senyora!



—Prengui un aperitiu, Rafel. Que li agrada l'Amer?
—Prou!

LES ENTREMALIADES

No sense fonament en deien «les entremaliades» a dues amigues jovenetes del poble de Begues, car, a ço que es van atrevir, no n'hi havia per menys.

Figureu-vos que aitals amigues, que coneixien i tractaven a la Damiana, majordona del clergue mossèn Ribes, cert dia, tot tafanejant el mobiliari de l'estança de dita majordona, li preguntaren:

—Escolteu, Damiana: sempre dormiu al vostre llit?

—I doncs?—contestà ella, estranyant la pregunta.—On voleu que dormi?...

I sortí de l'estança per evitar més conversació.

Llavors, les dues amigues es miraren rialleres i pensant una entremaliadura es posaren d'acord en la següent: col·locar entre els llençols del llit de la Damiana una caixeta que trobaren damunt d'una taula...

A l'endemà tornaren a l'estança de la majordona i, sense que ella se n'adonés, regiraren el llit, preguntant després:

—Però, és cert que sempre dormiu al vostre llit?

—Sempre, sí, sempre! Mes, a què vénen aitals preguntes?

—Vénen a què, si dormíssi al vostre llit, aquesta nit passada hauríeu topat amb la caixeta que teniu entre els llençols!...

I, mofetes i rialleres, sortiren les dues amigues de l'estança, deixant com qui veu visions a la pobra Damiana, la majordona del clergue mossèn Ribes...

LA SANG FREDA DEL SENYOR PERET

VINGA tot el que porti, si no vol que li rosteixi el cervell!

El senyor Peret va quedar-se sorprès —i no agradablement, per cert, — al sentir aquestes paraules.

Era una nit fosca i al trencar una cantonada, una pinta, encarant-li un revòlver, li deixà anar tan agradables paraules.

—Home... veurà...

—Prou paraules! Vinga...

—Sí, home, sí. Té: aquí teniu el rellotge... l'anell... la cartera... Però... juraria que vós no sou un lladre d'ofici. Feu cara de bon noi. La necessitat, potser?

—Sí, senyor.

—Pobre! Res: paciència! Ara, no hi agafis afició a això.

—No tingui por. Vostè serà l'únic. Miraré de passar amb això...

—Mira: no em sabrà greu perdre el que he perdut si vas pel bon camí. Però vull tenir-ne la seguretat. Dóna'm el revòlver, així no hi podràs tornar...

—Però...

—Apa! No dius que la necessitat t'hi ha obligat?...

—Tingui! Perquè no es cregui que sóc un perdut. Aquí el té...

El senyor Peret, admirat de la seva sang freda i del seu talent, agafà el revòlver que li entregava el bon lladre. Un cop el tingué, apuntà a l'atracador i li digué sorneguerament:

—Ara, murriot, si no em tornes ço que m'has pres, et pelo!

Però el lladre no en féu cas. Se n'anà rient cínicament, mentre deia:

—Tira, tira, pallús! No ho veus que és descarregat?



—Ha passat sense saludar-te? Que és estrany!

—Oh, no en facis cas! És tan curt de vista, que no veu un burro a dos passos...

DE DÍA: FRENTE AL LIBRO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN ENFARACIÓN
NENOS FINO PARA ATENDER LAS
RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1428

UN ESPATARRANTE SECRETO

Ayer topé de morros con Gallinasa.
Gallinasa es un barra.
Antes, siempre iba atrotinado y hecho un sudado.

Ahora, también.
Pero antes era primo como un flabar-quin.

Y ahora está gordo como Pérez de Rozas.

Yo, que soy chafardero hasta el muelle de los huesos, me acosté a él y le hice:

—Oye, Gallinasa: ¿cómo caray te lo engiponas para estar tan luciente? Porque tú no me enredas: no tienes una paña.

El hizo la media risa y dijo:

—La cuestión es el ojo vivo. Ya es lo diré. Cuando me corre la ratita, entro en un restaurant...

—¿Sin pasta?

—Sí. Llamo al camarero y de aquello más serio le digo: «Oye, tío... No quiero caldo.» Y ya está.

—No entiendo una papa.

—Porque eres pallús de mena. ¿No sabes que «al que no quiere caldo, dos tazas?» Pues me endiñan las dos tazas, y arriba cartones...

Y, dicho el secreto, tocó el dos chano-chano...

B. y G.

OBRAS QUE LEE CON PREFERENTE PREFERENCIA LA GENTE DE UPA

El Indio Errante. — Don Francisco Cam-
bó, admirador de la Barrientos.
Memorias de un médico. — Don Guill-
ermo López, antitífico.

El abuelo. — Don Simón Torner.

Electra. — Don Julio Capara (a) Zeta.

Los tres mosqueteros. — Pla, Carner,
Marius Aguilar i Soldevila. (Al tanto: los
3 mosqueteros son 4.)

Los cuatro jinetes del Apocalipsis. —
Cañero (que bien bien vale por cuatro).

(Continuará el mes de agosto.)

DE MI GUITARRA SIN HILOS

Me acuerdo de aquella tarde
que me ferrastes un huevo.
Como no tenías óleo,
me lo fregistes con sebo.

A los hombres, castigarlos
con un plato de perdices,
un xarricón de mistela
i una raspita de quince.

De una costilla de Adán
endiñóse la mujer.
Por eso ¡ai sí! tota tenemos
este hueso que roer.

Eres más fea que un lloro,
i novio no tendrás pae.
Un golpe te salió uno
i te dejó un pam de nas.

Ayer te busqué en tu casa
y no pude hallarte en ella.
En seguida comprendí
que era porque estabas fuera.

LOS NOMBRES PROPIOS, IMPROPIOS O VICEVERSA

(ROMANCE)

Conviene muy, sí, señor,
que los papás de familia
abandonen ya de golpe
la empipada rutina
de poner a los marrecos
esos nombres tan del día
como Pepe, Pedro, Paco,
Pilar, Carmen y Agustina,
y que, sin hacer embudos,
pongan nombres modernistas,
los cuales, y no es pas bola,
en el Santoral se citan.
He guipado un Calendario
con cien santos cada día,
y deseando, vatúa,
de acabar esa rutina
de ser siempre tan sudados
los que a todos nos designan,
he triado varios de ellos,
sin amoinarme ni mica,
que los brindo en mi altruismo
a los papás de familia:
Filagonia, Cadiconio,
Inmortalencia, Almedorina,
Leofás, Sudio, Ursicino,
Musomárcego, Amelisa,
Sofonia, Alducio, Angadresma,
Sacronio, Herón, Umbelina,
Valqueria, Lumancia, Eulampia,
Cira, Porcario, Antelmita,
Jonás, Renalia, Beasa,
Potrotio, Clodovistina,
Patermucio, Mirón, Afra,
Erundino y Teonila.
Ved aquí, vatúa la olla,
nobles papás de familia,
unos nombres que hacen pieza,
con sintaxis y armonía.
Muchos más en el pap tengo,
pues el Calendario cita
veintidós mil setecientos
veintitres y alguna mica.
Copiad, me caso en Breda,
los nombres de aquesta lista.

(N. de la R.)

El padre que, bonifacio,
a aceptarlos se decida,
vale más... que coja al hijo
¡y le dé contra una esquina!

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Por qué a los ciegos les conviene vi-
sitar una fábrica de gas?
Porque tu-berías por aquí, tu-berías por
allí...

¿Cuál es la Pampa menos conocida en
América?
La Pampa-lluga.

¿En qué se parece un pan poco coci-
do a una campana?
En que es To-masa.

¿En qué se parecen dos enamorados a
unas chicas que orinen mucho?
En que ¡me-adoras!

¿Por qué no puede ser valiente el que
lleva samarreta?
Porque no le llega la camisa al cuerpo.

¿En qué se parece la Plaza de Toros
a los pecados capitales?
En que contra lujuria, castidad; con-
tra avaricia, largueza; contra barrera,
15 pesetas...

La leche batida ¿en qué se parece a
las Caramellas?
En que será-nata.

¿Puede ser detenido un mal poeta?
Sí. Por mal versador.

Un golpe le pedí a mi suegro que, vi-
ginando él, me enviase a Sicilia.
Pero él se cabreó y me mandó a Cer-
deña.

¿Cuál es el fruto más castizo?
La piña.
¿No caen?
Pues porque a lo mejor se planta y
hace pinitos.

Cuando las mujeres sean abogadas, el
que se case con una de ellas se parecerá
muy a la raspa de casa.
¿En qué?
No sé. La raspa de casa «etira la be-
gada».

Dos gamos ¿qué son?
Bigamos.

El «pardal» va por los aires, ¿verdad?
Bueno. Pues nosotros sabemos una me-
na que va por tierra.
¿Se dan?
Pues es el par...dal...pargatas.

¿Qué santa es más ilustrada?
Santa Leo...ca...dia.

Los tirios, ¿por qué no se bañaban sus-
ca en el mar?
Porque tenían, para ello, que llegar al
mar... Tirio.



—Em sembla que t'agrada l'amo d'aquests banys...
—Veuràs... Es home que té molts quartos...

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

FUTBOL

ESPAÑOL, 3 — EUROPA, 2

L'«ESPAÑOL» i l'«Europa» estan disposats a celebrar un partit cada diumenge en un poble distint, per tal que les festes majors tinguin un plat fort. Però, pel que es veu, l'«Español» no vol deixar-se guanyar ni amb precés.

El diumenge passat, a Arenys, el partit va acabar a un quart de deu, i si no arriba a ésser que els espectadors acabaren els mistos i no es veia un burro a dues passes, a hores d'ara encara duraria.

En Pelaó, per variar i demostrar a l'«Europa» que s'ha deixat perdre un element més indispensable que l'aire, el foc i l'aigua, va jugar de davanter i va engrascar a tots els curts de vista d'Arenys, que amb motiu de la festa major estrenaven ulleres.

La copa va guanyar-la l'«Español», demostrant que amb l'equip actual l'any que ve és capaç de fer forrola.



BANYES I BANYUTS

No sabem per quina causa declina l'interès dels toros en proporció inversa als graus de temperatura; tampoc no sabem per què les funcions taurines en mig de l'estiu han d'estar menys concorregudes que les de l'abril o el setembre; lo cert és que, arribat aquest mes, es comença la sèrie de les tabarres tauròmaques i ja no s'acaba fins a la festa de la Mercè, dia més, dia menys; potser per això la gent s'aficiona al *creced y multiplicaos* tot i prenent la fresca a Les Planes, o bé als dolços plaers del piltre unitari i autònom que tants atractius ens ofereix a les tardes estivals.

Clar que sempre queden els de la seva taurina, «la afició», com diuen els castissos, capaç per veure toros de totes les besties imaginables, com és, per exemple, passar-se una tarda sencera al mes de juliol, aguantant «mecha», i aquí on diu «mecha» poden posar les aventures d'en «Larita», Montes i en Barajas amb els sis toros de Soler el diumenge passat,

que era trece por más señas...

Segurament per la influència d'aquest número fatídic, va deixar-se agafar en Barajas al sext toro, quan ja gairebé havia terminat la festa; sofí una ferida de vuit centímetres, de pronòstic greu; això fou l'únic remarcable de la sessió.

Nosaltres som prou discrets per no perdonar-vos el *relato* dels altres accidents de la lídia; tothom va fer-ho com mana la llei, però res més; la mandra, la sagrada mandra estiuenca fou l'heroi de la tarda; des del primer fins a l'últim, toreros, músics, cavalls, els sis bous de la Vda. de Soler, la presidència i demés bestiar s'estaven amb allò que se bala en la Manigua; i nosaltres, humils servidors de vostès, que fèiem la sesta tot i complint el nostre deure, no volèm posar a ningú en evidència per haver fet lo que el cos li demanava...

Perxò, a plegar toquen...

TITO FLAVIO

XAFARDERIES TEATRALS

La calor va empenyent cap el Nord a les companyies centralistes que, com ja tenen per costum des de fa dos o tres anys, ens havien enviat al començament de l'estiu.

Com que em sembla que no s'enduen gaire «calderilla», perquè això de «Barcelona és bona» ve condicionat per allò altre de «si la bossa sona»; i en aquests moments, en floc de sonar, sols fa gemes, se m'acut preguntar:

Tornaran les galanes companyies les escenes de casa a trepitjar?

Ho dubto una mica, perquè la majoria d'elles han hagut de fer comèdia pels «acomodadors» i altre personal idoni de llurs teatres.

Quan escrivim aquestes ratlles planívols, estan preparant la guillada els de l'«Infanta Isabel», que treballen al «Poli», i que per acomiadar-se fan una comèdia titulada «Hay que vivir».

Si creiem els anuncis i solts de Comptaduria, es tracta d'un èxit. Jo crec que és un símbol, almenys.

També anuncien l'*Exodo* els de la «Comèdia» madrilenya que actuen al «Goya» i que no se'n van del tot desenganyats, car les representacions de «Su desconsolada esposa», que és una comèdia bona per l'estiu perquè resulta *grasiosa*, s'han vist afavorides per un públic més nombrós que el d'altres barraques.

Els més valents, però, són els de «Novetats», Alba-Bonafè i C., car a força de *chatos* van tirant de la rifeta i fent bones entrades.

Allò que els xatos porten mala estruga, s'ha dit només per als que van curts de nas, perquè els altres «xatos», o sia els castissos, els de mançanilla, es veu que porten més sort que un geperut.

Renovant antigues tradicions, en Pieri, que és un xicot més trempat que un pèsol, i que sempre rumia quina en farà, ha muntat un «tinglado» d'èpera barata al «Tivoli» que per ara marxa com una seda.

Per ara han fet «Lohengrin» i «Rigoletto» i confesso que m'han fet passar un bon «ratet». Sobretot una tipa aragonesa que es diu Pinilla, com l'ex-regidor republicà—per més que, segons tinc entès, no es toquen res,—la qual canta més bé que els rossinyols i és una femella que... *ya, ya...*

Per últim, hem de parlar de «Ric-Ric», la *super-revue*—com ara es diu—estrenada al «Còmic» dijous passat amb un ple més atapeït que una butifarra.

Si sou vegetarians, no hi aneu pas, perquè allí no hi veureu vegetals de cap mena; ni figues, ni patates, ni res que s'hi assembli. Tot és carn.

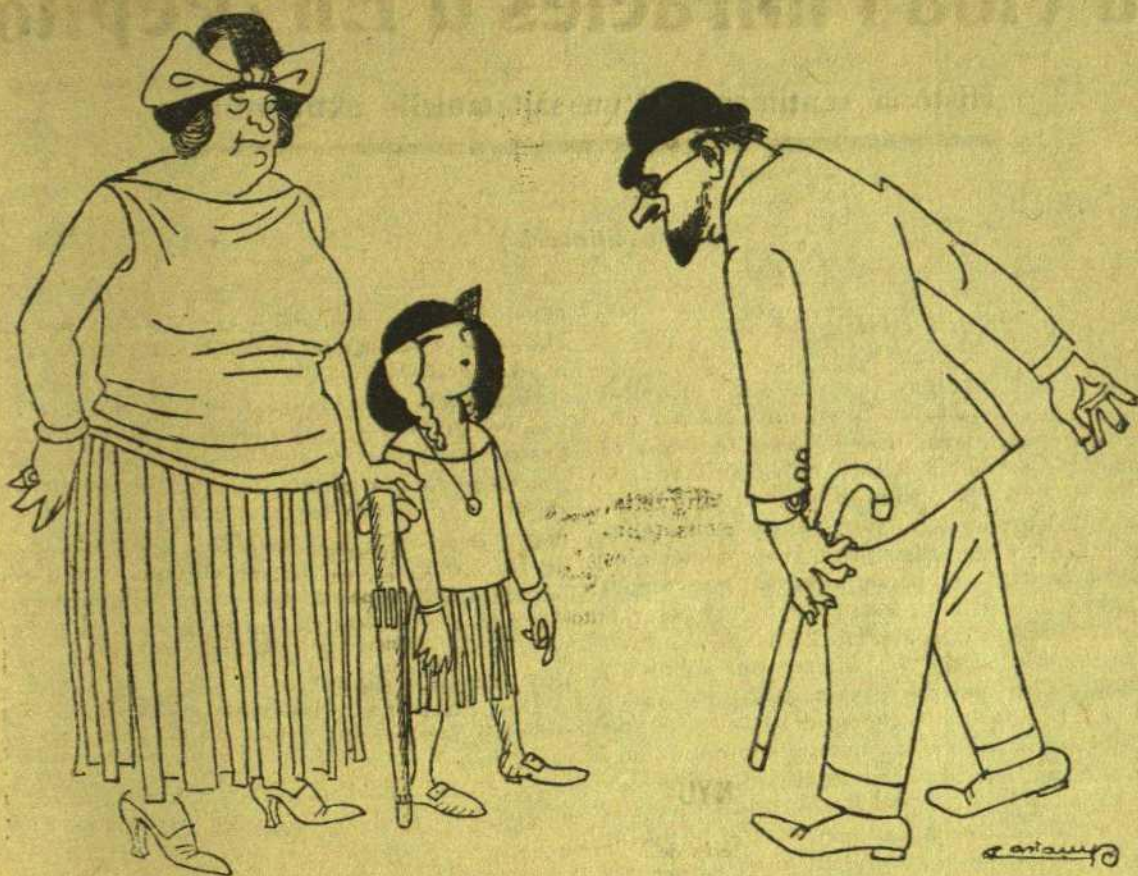
Ara, si us agrada el «pantorrillam», el «mamellam» i altres «ams» propis per pescar—exceptuant el mam,—ja cal que correu a encarregar localitats i entrades, que no n'hi ha per qui en vol.

Ultra les parts femenines, que per nosaltres és el més important, cal fer remarcar que l'espectacle està molt millor que altres presentats amb més pretensions i cobrats a preu de llagostins.

El «truc» del Camaleó fa un gran efecte, car la gent, cada vegada que per art de *biri-birloque* es transforma tot el decorat i el vestuari, es queda amb la boca més oberta que un regidor dejú.

Bien, Sugranyes. Xoca-la i pren el que vulguis.

L'HOMME DE LA CONXA



—Aquesta nena tan joveneta és filla de vostè? Caram, ningú ho diria!
 —Sí: molts es pensen que som germanes.

POESIA FINA

LA CANÍCULA

POESIA DEDICADA AL SOL

(Havem rebut aquesta poesia. Per a fer fer un feio als que deien que la forma poètica estava cridada a desaparèixer, la publiquem, respectant sa ortografia.)

Es la canícula ardenta
 de l'estiu el foc més gran
 (amb això té raó)
 I com no, si ens acalenta
 fins els focs de Sant Joan!
 (Ei! Sant Joan no és a la Canícula!)
 La noia va lleugera
 i lleuger va el pardal
 (això del pardal porta segones...)
 i els carrils de cremallera
 van plens de gent fins a dalt.
 (I el tramvia de la Bonanova.)
 Capa a fora! capa a fora!
 (Quantes capes!)

Al camp, al camp tots plegats!
 la bric i la manta plora
 als seus armaris tancats!
 (El plor de la bric és enternidor.)
 Es precis anar als banys
 lo que no es pot fer l'hivern
 (Per què no?)
 fins fa calor a l'inforn
 estatge dels desenganys.
 (Sí. A l'inforn hi fa calor.)
 Oh Sol que tot ho estavelles
 aquí te canto tot sol
 (com un mussol)
 planeta de meravelles,
 rei del foc, dóna'm consol!!

UN TROBADOR NOU



La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

EL DUEL

En «Pepito» va repassar en la seva memòria alguns duels cèlebres llegits en novel·les per entregues en èpoques vagaroses. Recordant-los, es vegé capaç d'arribar a heroi i es va animar:

«Con el corazón oprimido por la angustia, Gonzalo procuraba mantener a raya a sus tenaces enemigos. Con pulso firme dirigía mortales estocadas contra sus perseguidores, que repartían tajos a diestro y siniestro sin lograr tocarle. Una ola de fuego oscurecía la vista mientras gruesas gotas de sudor resbalaban por su rostro cayendo al suelo mezcladas con su sangre...»

«Elisa...!!!, gritó Norberto con voz ahogada por el dolor, cayendo pesadamente sobre un charco de sangre. El caballero de Beauvoisins envainó su espada y se alejó esbozando una extraña sonrisa. «¡Los hugonotes somos libres!», murmuró, y partió al galope entre una nube de polvo.»

Tot això ballava pel magí del nostre heroi, i l'enfortia fins a sentir-se capaç de foradar la panxa a don Pancho.

A les tres en punt trucaren els padrins. Eren dos senyors d'edat, reposats i ferotges alhora, que abans de dir una paraula, tossien, bracejaven i enarcaven les celles. Tenien la pinta de dos insurrectes retirats.

—¿Ha nombrado usted ya sus padrinos, mi amigo?

Vatua l'olla! En «Pepito» s'havia oblidat de lo més essencial. Però com que tenia el ferm propòsit de foradar a don Pancho, fos com fos, digué que ell no volia padrins, car per arreglar els seus assumptes es sobrava ell sol, i no tolerava intromissions de ningú. L'únic que pregà és que li deixessin escollir les armes, perquè d'haver-li proposat la pistola s'hauria vist obligat a cercar novel·les d'altra mena, on els desafiaments fossin a base de *levantarse la tapa de los sesos*.

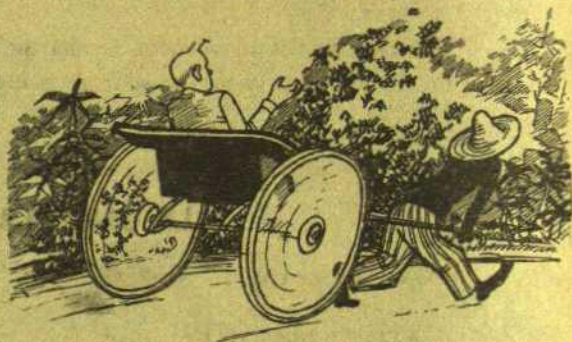
Els padrins acceptaren encantats les condicions a espasa: Vint passes, avançar corrent i... *sálvese quien pueda*. L'únic que es plagueren en fer constar, fou que el duel no terminaria fins que un dels dos combatents hagués enviat l'ànima a l'altre barri. Com que en aquells moments en «Pepito» es trobava en plena febre de repartir cops de sabre, ho acceptà tot i en els

seus dintres va plànyer a aquell pobre don Pancho, que es llençava inconscientment als braços d'un *espadachín*.

A les set del vespre, quan la blavor del cel esdevé grisa i els aucells fan llurs necessitats des de les branques elevades dels arbres, un *kaguaringo* carretó de dues rodes amb molles, arrocegat per un animal, que acostuma a ésser un negre del país, es dirigia cap a les plantacions de Puerto Plátano, lloc escollit per don Pancho per a celebrar el desafiament. En «Pepito» es deixava portar i filosofava sobre lo efímera que és la vida i amb la facilitat que un home se la juga per una dona qualsevol.

Don Pancho i els padrins ja l'esperaven. Tots tres dirigien mirades atravessades al lloc on reposava en «Pepito».

El nostre heroi es posà en mànegues de camisa i encengué un cigarret per demostrar que



la por encara no la coneixia. Per donar més sensació d'enteresa, de tant en tant xiulava i reia sinistrament per a que els altres s'esgarriessin.

Don Pancho, molestat per l'actitud poc correcta i seriosa del nostre heroi, avençà amb el puny clos i els ulls fora del cap i quan es trobà a dues passes d'en «Pepito», exclamà:

—¿Qué tanta macana! Acérquese de una vez ya la víctima para que la sacuda!

Sentir això en «Pepito» i aixecar-se d'un bot com una pantera de Java, tot fou u. Sense recordar-se de les novel·les ni de Puerto Plátano, engegà un màstec, que feu enrogir als dos padrins i particularment el nas de don Pancho.

(Seguirà)

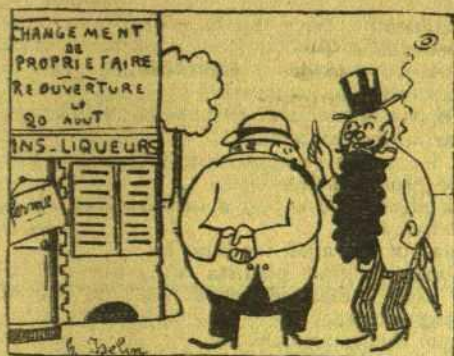


LA VIDUA

—De qui és vídua aquella que passa?

—Una mica de cada u.

(De Sans Gène.)



—Ja li explicaré. Es la mestressa que es torna a casar.

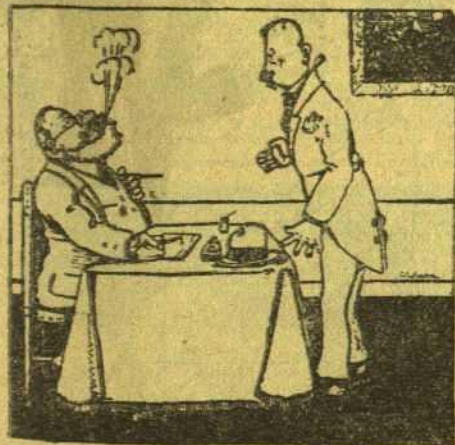
(De Sans Gène.)

INNOCENCIA

—El meu papà és molt simpàtic.

—Ja ho sé. L'any passat era el meu.

(De Le Rire.)



—Vinc a queixar-me. Anuncien la meva mort en el seu diari.

—Bé, no s'enfadi. El farem sortir en els naixements.

(De Pele Mele.)

A L'HOTEL

Un matrimoni, de mitja edat, es fica al llit. I diu ell:

—Mira, noia: sospira una mica per a «epatar» als del quarto del costat.

(De Le Rire.)



—Que està magre aquesta xicota!

—Vostè podria oferir-li el que li falta.

—Vol dir que ho acceptaria?

(De Sans Gène.)



El guia: Vegin, senyors, el magnífic panorama que d'aquí es frueix...

(De Le Sourire.)

LA MODA DE L'ESTIUEJAR

Per l'afany d'estiuejar,
a la mesada, al cobrar,
en Lluís va a fora.
Amb la dona a son costat
fa el viatge a Sant Cugat,
que és a la vora.
Prou d'ells parlen a ciutat
i els alaben pel veïnat
per la pensada,
dient:—Si tenen diners,
ho és que passin a pagès
la temporada.—
I en Lluís, cofoi per dins
perquè parlin bé els veïns
d'ell i la dona,
s'installaren, com si res,
a la casa d'un pagès
bona persona...
Prou es lleven de matí
i riuen per un camí
que duu a les vinyes.
Els àpats no són senzills,
que el pagès mata conills
i torra pinyes.
En les brises matinals
en Lluís caça pardals.
Quines caceres!
I en vesprades, quins plaers,
ajaçats pels garrofers
i les figueres!...
De nit brunzen els mosquits
i fiblen, els atrevits,
però no implica,
car si vesteix l'estiueig
i és moda, vinga fibleig,
vinga musica!...
I en Lluís prompte agotà
la mesada que cobrà.
I diu la dona:
—I ara, com ho fem, Lluís,
per a pagar nostre pis
de Barcelona?—

TAROT

ESPURNES

A LA PORTA DE LA MASIA

—Escolta, marrec. No és aquí que teniu un porc per vendre?
—Sí, senyor. Pare, surti, que el demanen.

DE DONES

—Jo sóc més que Déu.
—I ara! Quines coses dius!
—Sí. Fixa-t'hi. Déu ha fet el món i jo he fet el Ra-mon.



*** Del Ciero:
«Se halla en Zaragoza la compañía del teatro Lara de Madrid, que actuó en nuestro Romea.
»Procedentes de esta capital llegaron a la de Aragón Simó-Raso y toda la compañía.»
Les coses, ben explicades, van millor.
*** D'un diari de Bilbao:
«Lengua francesa. La enseña señora recién llegada de París...»
Si ho paguen bé, ensenyem la nostra.
*** Del mateix diari:
«Se desea joven lavado y planchado...»
Ja és un excés de coqueteria!
*** En una farmàcia de Sans hi ha un rètol que diu:
«Papeles antiestomacales.»
Deuen donar uns caragolaments! Qualsevol els pren!
*** De l'Imparcial:
«Señora alquila parte piso a caballero con agua y vistas por detrás.»
Llàstima que ens agafi tan lluny!
*** Conta el gran pianista V..., que cert dia fou invitat a tocar a casa del senyor A..., un nou ric amb totes les agravants.
No pogué excusar-se i hi anà.
Començà per tocar un tros de Rossini que acaba amb uns trèmols de notes baixes...
—Molt bé! Molt bé!—li va dir el senyor A...—I que bé que imita els trons!
En V... no volgué tocar més.



—A l'arribar aquí, té de tocar-me jo.

*** Copiem de la revista *Germinal* la següent tarada en vetz:

«La primera es una letra en nuestro idioma poco usada; prima y tercera se halla en todo pueblo urbanizado. Prima, segunda y tercera vulgar apellido es, y en hidrografía existen las que ocupan cuarta y quinta. Si el total saber pretendes en la cuadra lo hallarás, y es el nombre, por más señas, de un cabal cooperador.»

Això és rimar amb facilitat.

*** Del Ciero, parlant de la vaga de cigarreres de Madrid:

«La comisión, acompañada del comandante de seguridad señor Salgado, marchó a la Dirección general y se entrevistó con el director general de seguridad.

«Este manifestó a los visitantes que por hallarse ausentes el marqués de Estella y el subsecretario de Gobernación no podía resolver personalmente el asunto, ya que el cierre de la fábrica era una medida de gobierno. Les aconsejó que se entretuvieran mañana con el general Martínez Anido, pues ya habrá regresado a Madrid.»

Vol dir que no eren massa gent?

*** D'una revista taurina:

«En vista de que el diestro no acertaba, salieron los maseros y se lo llevaron.»

Ben fet!

Correspondència

Petrarca.—Dongui records al Dant, el seu amic. I no ens emp...ipi.

Soca II.—Bé, vaja! En tenim el cul pelat!

Rei del cartró.—No farem res. En tenim 620 que esperen tanda.

Ferbolà.—Posi's tranquil i vegi un metge.

Sis de Sans.—N'aprofitarem un perquè no ens facin mala cara.

Carmeta S. i B..—Té raó, què carai! Si la raó es dona a un moro, com no donar-la a una preciositat com vostè?

Sancti di guixi.—No l'ha cridat Déu Nostre Senyor per aquest camí.

La Munda.—Aniríem a la presó de pet. I no ens fa peça el programa.

Rabi.—Pistonut! Se'l felicita.

Un de Caba.—El xisto està bé. Anirà si ens ho respecten.

Sòmies.—No, senyor. Es viu i pensa continuar essent-ho molts anys.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 20, 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUPRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados insignificantes, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cachets del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bajías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESTAS CAJA.



IMPUREZAS DE LA SANGRE.—Sífilis (avaricosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras Depurativas del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huecos del pasado. — VENTA, 5 PSESTAS FRASCO. DEBILIDAD NERVIOSA.—Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAINAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicados especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viños los años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PSESTAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C., Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segal, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

CICLOS SANROMA MOTOCICLETA SUN



CALCETINES REFORZADAS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matcabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P. LA MUNDIAL, Espaker, 6.

Molt aviat

¿ ?

D'en Joaquim Belda

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la SAENA (roya). Bons dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 56, Barcelona. 1 Centre d'Específics

MATA - CABRES

Eficacíssim i no toca. - 1'50 ptes. l'ascó

Holm

Venda: Farmàcies i Centres d'específics.

Dipòsits: Princesa, 39,

i Alegria, 14 (Barceloneta)



—Una rossa i una morena. Aquí sí que hi ha per triar... i remenar.